

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 9

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 7 ianuarie 2008

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 1.001 din 6 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1), (1¹) și (1²) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri pentru monitorizarea postprivatizare a contractelor de vânzare-cumpărare de acțiuni deținute de stat la societățile comerciale

2-3

Decizia nr. 1.024 din 13 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 și 4, art. 10, art. 11 alin. 1, art. 12, art. 13, art. 14 și art. 15 alin. 1, 2 și 3 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat

4-5

Decizia nr. 1.097 din 22 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 și art. 149 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței....

6-7

Decizia nr. 1.131 din 27 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin.(8) și (9) din Legea nr.275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

8-9

Decizia nr. 1.132 din 27 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală

9-11

Decizia nr. 1.135 din 4 decembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96, art. 97, art. 102 și art. 121 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, precum și a dispozițiilor art. 108 din Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002

11-13

Decizia nr. 1.136 din 4 decembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale și art. 272 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

13-15

Decizia nr. 1.141 din 4 decembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 5 din Codul de procedură penală

15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.001**

din 6 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1), (1¹) și (1²) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri pentru monitorizarea postprivatizare a contractelor de vânzare—cumpărare de acțiuni deținute de stat la societățile comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	—magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1), (1¹) și (1²) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri pentru monitorizarea postprivatizare a contractelor de vânzare—cumpărare de acțiuni deținute de stat la societățile comerciale, excepție ridicată de Asociația Liana PAS din Venus în Dosarul nr. 170/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 30 octombrie 2007, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 6 noiembrie 2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr.170/1/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1), (1¹) și (1²) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri pentru monitorizarea postprivatizare a contractelor de vânzare—cumpărare de acțiuni deținute de stat la societățile comerciale.**

Excepția a fost ridicată într-o cauză având ca obiect recursul împotriva unei decizii prin care s-a dispus rezoluțiunea unui contract de vânzare—cumpărare de acțiuni.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se consideră că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece, contrar principiului separației puterilor în stat, legiuitorul se substituie părților în modificarea unor clauze contractuale. Încălcând și principiul neretroactivității legilor, textele criticate modifică o serie de contracte încheiate în perioadele anterioare intrării sale în vigoare, substituind drepturile și obligațiile convenite la încheierea contractelor cu drepturi și obligații noi și creând pe această cale o situație avantajoasă numai pentru una din părți, respectiv pentru A.V.A.S. Vânzătorul este avantajat față de cumpărător, prin efectul art. 21 alin. (1), (1¹) și (1²) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002, încălcându-se dreptul de proprietate al celui din urmă, care este lipsit totodată de mijloacele legale de apărare în justiție.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială nu și-a exprimat opinia cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, în sensul în care a statuat Curtea în jurisprudența sa.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale, potrivit jurisprudenței Curții în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Titlul Ordonanței Guvernului nr. 25/2002 a fost modificat prin art. I pct. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 27/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri de urmărire a executării obligațiilor asumate prin contractele de privatizare a societăților comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 635 din 19 iulie 2005, având următorul cuprins: „Ordonanță privind unele măsuri pentru monitorizarea postprivatizare a contractelor de vânzare-cumpărare de acțiuni deținute de stat la societățile comerciale.”

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 21 alin. (1), (1¹) și (1²) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002, cu modificările și completările aduse prin art. I pct. 32 și 33 din Legea nr. 506/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 26 iulie 2002. Acestea au următorul cuprins:

Art. 21: „(1) *În cazul desființării contractului pe cale convențională sau judiciară Autoritatea va reține de la cumpărător toate sumele achitate de acesta în contul contractului, reprezentând, după caz, avans, rate, dobânzi, penalități achitate cu orice titlu, până la desființarea acestuia.*

(1¹) *În cazul desființării contractului pe cale convențională sau judiciară, pentru prejudicii cauzate Autorității, cumpărătorul este obligat la plata daunelor-interese constituite din:*

a) sumele reprezentând dobânzile și penalitățile datorate pentru ratele scadente și neachitate până la data desființării contractului, precum și penalitățile datorate ca urmare a neîndeplinirii celorlalte obligații contractuale;

b) sumele reprezentând dividendele încasate de cumpărător în perioada de valabilitate a contractului;

c) sumele prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 1.045/2001 privind recuperarea onorariilor de succes plătite consultantilor de către Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului în cadrul Programului pentru Ajustarea Sectorului Privat (PSAL).

(12) Prevederile alin. (1) și (11) se aplică și proceselor în curs de judecată având ca obiect desființarea contractului, începute înainte de intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe.”

Excepția este raportată la prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept și alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor, ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (1) și (2) referitor la accesul liber la justiție, ale art. 44 alin. (1) referitor la garantarea dreptului de proprietate și alin. (8) privind interzicerea confiscării averii dobândite licit, ale art. 45 privind libertatea economică, ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 135 alin. (1) referitor la caracterul economiei României și alin. (2) lit. a) privind libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, ale art. 136 alin. (5) referitor la caracterul inviolabil al proprietății private, ale art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 17 privind protecția și garantarea dreptului de proprietate din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și la cele ale art. 1 privind protecția proprietății din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea constată că asupra constituționalității art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 s-a pronunțat, prin numeroase decizii.

Astfel, prin Decizia nr. 460 din 1 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 541 din 22 iunie 2006, Curtea a reținut, în esență, următoarele: prevederile legale criticate nu contravin principiului neretroactivității legii, statuat de art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât nu conțin nicio dispoziție cu caracter retroactiv, urmând a-și găsi aplicarea exclusiv de la data intrării în vigoare a Ordonanței Guvernului nr. 25/2002; pe de altă parte, o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și

nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare.

Totodată, prin aceeași decizie, Curtea a statuat că textele de lege criticate nu conțin norme contrare dreptului de acces liber la instanță.

Pentru motivele înfățișate în decizia anterior menționată nu poate fi reținută nici încălcarea art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Cât privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 față de art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea Constituțională a reținut, prin Decizia nr. 544 din 18 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.015 din 16 noiembrie 2005, că acestea nu contravin principiului egalității în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.

De asemenea, prin Decizia nr. 189 din 27 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 7 iunie 2004, Curtea Constituțională a constatat conformitatea dispozițiilor art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 cu art. 44 din Constituție, art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, reținând că dreptul de proprietate al cumpărătorului nu este încălcat, întrucât textele legale criticate nu dispun transferul unor bunuri, acestea referindu-se la răspunderea cumpărătorului în cazul neexecutării obligațiilor sale, precum și la stabilirea daunelor-interese datorate.

Pentru aceleași motive nu poate fi primită nici critica referitoare la încălcarea art. 136 alin. (5) din Constituție.

Curtea observă, cu acest prilej, că prevederile legale criticate nu aduc atingere nici dispozițiilor art. 45 și art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Constituție, deoarece accesul liber al persoanei la o activitate economică este garantat, în condițiile legii, iar statul asigură libertatea comerțului și protecția concurenței loiale prin crearea unui cadru legislativ favorabil. În speță, Statul și-a îndeplinit obligațiile constituționale prin adoptarea Ordonanței Guvernului nr. 25/2002, care, așa cum s-a reținut în jurisprudența Curții, este în acord cu principiile Legii fundamentale.

Așa fiind, nu poate fi reținută nici critica referitoare la încălcarea art. 1 alin. (3) și (4) din Constituție, iar dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală nu sunt incidente în speță.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1), (11) și (12) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri pentru monitorizarea postprivatizare a contractelor de vânzare-cumpărare de acțiuni deținute de stat la societățile comerciale, excepție ridicată de Asociația Liana PAS din Venus în Dosarul nr. 170/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.024
din 13 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 și 4, art. 10, art. 11 alin. 1, art. 12, art. 13, art. 14 și art. 15 alin. 1, 2 și 3 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 și 4, art. 10, art. 11 alin. 1, art. 12, art. 13, art. 14 și art. 15 alin. 1, 2 și 3 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lasselberger” — S.A. din București și Societatea Comercială „Euromarketing Solutions” — S.A. din Ploiești în Dosarul nr. 9.222/303/2006 al Judecătoriei Sectorului 6 București.

La apelul nominal se prezintă avocatul Liviu Popescu pentru Societatea Comercială „Lasselberger” — S.A. și pentru Societatea Comercială „Euromarketing Solutions” — S.A. și avocații Oleg Leahu și Raluca Simion pentru Societatea Comercială „Euromarketing Solutions” — S.A. Pentru celelalte părți, se prezintă avocatul Liviu Runcan.

Cauza fiind în stare de judecată, avocatul Liviu Popescu solicită admiterea excepției, pentru argumentele pe care le-a prezentat în notele scrise depuse la dosar. Avocații Oleg Leahu și Raluca Simion solicită, de asemenea, admiterea excepției pentru aceleași argumente.

Avocatul Liviu Runcan solicită respingerea excepției, invocând în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 martie 2007 pronunțată în Dosarul nr. 9.222/303/2006, **Judecătoria Sectorului 6 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 și 4, art. 10, art. 11 alin. 1, art. 12, 13, 14 și art. 15 alin. 1, 2 și 3 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lasselberger” — S.A. din București și Societatea Comercială „Euromarketing Solutions” — S.A. din Ploiești într-o cauză civilă având ca obiect anularea act și obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale invocate, întrucât instituie în sarcina proprietarilor „legali” obligația de a vinde silit bunurile lor

(locuințe, spații comune și terenul aferent), către chiriași la un preț cu mult inferior prețului pe care l-au plătit pentru dobândirea acestor bunuri, în raport de valoarea lor reală de circulație.

Judecătoria Sectorului 6 consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate. Arată că asupra acestor prevederi Curtea Constituțională s-a pronunțat prin numeroase decizii.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate nu contravin normelor constituționale, invocând, de asemenea, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 7 alin. 1 și 4, art. 10, art. 11 alin. 1, art. 12, 13, 14 și art. 15 alin. 1, 2 și 3 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 15 iulie 1998, care au următoarea redactare:

— Art. 7 alin. 1 și 4: *„Locuințele construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, altele decât locuințele de intervenție, vor fi vândute titularilor contractelor de închiriere, la cererea acestora, cu plata integrală sau în rate a prețului, în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi.*

[...]

Evaluarea și vânzarea locuințelor prevăzute la alin. 1 și 2 și la art. 1 alin. 1, pentru care nu s-au încheiat contracte de vânzare-cumpărare până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se vor face în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi, completate cu prevederile referitoare la coeficienții de uzură din Decretul nr. 93/1977, la un preț indexat în funcție de creșterea salariului minim brut pe țară la data cumpărării, față de cel existent la data intrării în vigoare a Legii nr. 85/1992.”;

— Art.10: *„În cazul în care într-o clădire sunt mai multe locuințe și spații cu altă destinație, o dată cu dreptul de proprietate asupra acestora se dobândește și dreptul de proprietate pe cote-părți de construcții și instalații, precum și asupra dotărilor care, prin natura lor, nu se pot folosi decât în comun.*

Dreptul de proprietate prevăzut la alin. 1 se dobândește indiferent de tronsonul, scara sau etajul la care sunt situate locuința și spațiul cu altă destinație.

Dreptul de proprietate prevăzut la alin. 1 se dobândește și asupra terenului aferent clădirii, așa cum a fost determinat prin autorizația de construire sau prin fișele tehnice de măsurători ale terenului aferent clădirii.

Pentru persoanele care dobândesc locuințele în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi, atribuirea terenului se face în condițiile art. 36 alin. 2 din Legea nr. 18/1991).*

Persoanele care nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor în România vor primi, sub formă de concesiune, cotele de terenuri aferente, pe toată durata existenței clădirii.

Dreptul de proprietate prevăzut la alin. 1, 3 și 4 se determină pe cote, proporțional cu suprafața construită a locuințelor și a spațiilor cu altă destinație.”;

— Art. 11 alin.1: „În cazul vânzării locuințelor prevăzute la art. 1, art. 2 alin. 4 și art. 7, cu plata în rate a prețului, la încheierea contractului se va achita un avans minim de 10% din prețul locuinței.”;

— Art. 12 alin.1: „Avansul se încasează de către unitățile vânzătoare o dată cu încheierea contractului, iar ratele lunare, inclusiv dobânzile aferente, se vor achita astfel:

a) de către salariați, prin reținerea pe statul de plată la chenzina a doua;

b) de către pensionari, prin rețineri din pensie;

c) de către alte categorii de cumpărători, prin achitarea la ghișeele C.E.C., în contul prevăzut în contract.”;

— Art. 13: „Pentru tinerii în vârstă de până la 30 de ani, titulari de contract de închiriere sau de repartiție, încheiat sau, după caz, emisă până la data intrării în vigoare a prezentei legi, dobânda va fi de 2%.”;

— Art. 14: „De prevederile art. 13 beneficiază și persoanele prevăzute la art. 10 din Decretul-lege nr. 61/1990, precum și persoanele prevăzute la art. 8, art. 9**) și art. 10 din Legea nr. 42/1990***) pentru cinstirea eroilor-martiri și acordarea unor drepturi urmașilor acestora, răniților, precum și luptătorilor pentru victoria Revoluției din Decembrie 1989.”;

— Art. 15 alin.1, 2 și 3: „Prevederile art. 11 se aplică la contractele cu plata în rate a prețului, care se vor încheia cu începere de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

În cazul neachitării la termenele stabilite a ratelor lunare din prețul locuinței, cumpărătorul va plăti o dobândă de 8% pe an asupra acestor rate.

În caz de neplată a 6 rate scadente de către cumpărătorul locuinței, unitatea vânzătoare va putea cere executarea silită asupra locuinței și evacuarea deținătorului, în condițiile legii.”

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 și 4, art. 10, art. 11 alin. 1, art. 12, art. 13, art. 14 și art. 15 alin. 1, 2 și 3 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lasselberger” — S.A din București și Societatea Comercială „Euromarketing Solutions” — S.A. din Ploiești în Dosarul nr. 9.222/303/2006 al Judecătoriei Sectorului 6 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt următoarele: art. 16 alin. (1) și (2) — Egalitatea în drepturi, art. 20 — Tratatul internațional privind drepturile omului, art. 44 alin. (1), (2), (3) și (4) — Dreptul de proprietate privată, art. 47 — Nivelul de trai, art. 49 — Protecția copiilor și a tinerilor, art. 50 — Protecția persoanelor cu handicap, art.53 — Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 56 alin. (3) — Contribuții financiare, și art.135 lit. f) — Economia.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Legea nr. 85/1992, în integralitatea ei, precum și unele dintre prevederile criticate în cauza de față, au mai fost supuse controlului de constituționalitate, Curtea respingând excepțiile privind aceste prevederi.

Astfel, prin Decizia nr. 278 din 1 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 6 august 2003, Decizia nr. 252 din 15 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 713 din 6 august 2004, Decizia nr. 104 din 9 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 16 aprilie 2004, Decizia nr. 201 din 14 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 3 iunie 2005, și Decizia nr. 564 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 9 iulie 2007, Curtea a statuat, în esență, că prin Legea nr. 85/1992 a fost consacrată o normă de justiție socială, întrucât dă posibilitatea chiriașilor să cumpere locuințele la construirea cărora au contribuit direct sau indirect în vechiul sistem statal-juridic. În cazul privatizării unităților din ale căror fonduri au fost construite locuințele ce a făcut obiectul vânzării-cumpărării, obligația de vânzare către chiriași, prevăzută de dispozițiile Legii nr. 85/1992, este o obligație *in rem*, (locuința construită din fondurile unității economice sau bugetare), iar nu o obligație *in personam*, care ar fi avut în considerare societatea comercială ce a luat naștere pe calea privatizării.

Considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

În ce privește critica autorilor excepției, potrivit căreia textele de lege criticate îi obligă să vândă locuințele la un preț inferior valorii de circulație pe piața liberă, Curtea constată că acest aspect nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de opțiune legislativă. Legiuitorul a înțeles să stabilească prețul de vânzare într-un quantum care să permită chiriașilor să își poată exercita efectiv dreptul la cumpărarea locuințelor, în sens contrar dreptul acestora devenind iluzoriu.

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.097
din 22 noiembrie 2007referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 și art. 149
din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 și art. 149 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vitivinicola” — S.A. din Basarabi, județul Constanța, în Dosarul nr. 18/118/2004 al Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, prin avocatul Adrian Cristea și consilierul juridic Liviu Stupar, lipsă fiind părțile Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța și Oficiul Registrului Comerțului Constanța.

Avocatul autorului excepției supune atenției Curții lipsa de procedură față de Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța, sens în care arată că nu s-a întors confirmarea de primire a telegramei prin care s-a efectuat citarea.

Magistratul-asistent, referând asupra cauzei, arată că citarea părților s-a efectuat potrivit art. 20 alin. (1) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aprobat prin Hotărârea nr. 2 din 28 ianuarie 2005 a Plenului Curții Constituționale și publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 4 februarie 2005.

Reprezentantul Ministerului Public solicită acordarea unui nou termen în vederea efectuării procedurii de citare față de partea Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța.

Curtea, deliberând, apreciază că procedura de citare este îndeplinită și, considerând cauza în stare de judecată, dă cuvântul pe fond reprezentanților autorului excepției.

Avocatul autorului excepției solicită admiterea acesteia. În acest sens, arată că art. 18 din Legea nr. 85/2006 este neconstituțional, întrucât nu reglementează posibilitatea participării individuale a acționarilor la contestația împotriva deschiderii procedurii insolvenței, astfel că aceștia nu își pot apăra drepturile lor.

Consilierul juridic susține aceleași concluzii.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens, arată că societatea comercială se manifestă prin reprezentanți atât anterior, cât și ulterior deschiderii procedurii insolvenței, astfel că prevederile textelor de lege criticate nu aduc o restrângere a drepturilor acționarilor.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 18/118/2004, **Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 și art. 149 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Vitivinicola” — S.A. din Basarabi, județul Constanța, cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Încheierii din 26 februarie 2007, pronunțată de Tribunalul Constanța în Dosarul nr. 18/118/2004 (nr. format vechi 4.827/COM/2004).

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate încalcă dreptul de acces liber la justiție și sunt contrare prevederilor art. 1 din primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul persoanei la respectarea bunurilor sale, întrucât interzic accesul liber la justiție al acționarilor unei societăți comerciale, în vederea protejării intereselor acesteia, respectiv a bunurilor care fac parte în ultimă instanță din patrimoniul respectivilor acționari și pentru că reprezintă un obstacol în vederea aplicării nemijlocite a tratatelor internaționale privind drepturile fundamentale ale omului în România.

Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal apreciază că prevederile art. 18 și 149 din Legea nr. 85/2006 sunt constituționale, permițând apărarea drepturilor acționarilor unei societăți aflate în stare de insolvență printr-un reprezentant ales în mod democratic.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatul Poporului pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, arată că procedura insolvenței îi privește numai pe debitorii care, din cauza insuficienței fondurilor bănești disponibile, nu și-au executat obligațiile de plată, fiind în fapt o măsură de protecție a creditorilor, dar și a patrimoniului societății comerciale. Având în vedere situația deosebită în care se află debitorul, drepturile acționarilor/asociaților acestuia sunt supuse anumitor restricții care nu sunt însă de natură a aduce atingere drepturilor constituționale invocate de autorul excepției. Astfel, aceștia participă la procedura prin intermediul administratorului special. În ceea ce privește dispozițiile art. 149 din Legea nr. 85/2006, arată că acestea sunt constituționale, legiuitorul având, în temeiul art. 126 din Constituție, competența exclusivă de a stabili procedura de judecată.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri în formele și modalitățile instituite prin lege. De asemenea, arată că stabilirea limitelor dreptului de proprietate este atributul exclusiv al legiuitorului, potrivit art. 44 alin. (1) din Legea fundamentală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 1 alin.(1), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 18 și 149 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 18: „(1) După deschiderea procedurii, adunarea generală a acționarilor/asociaților debitorului, persoană juridică, va desemna, pe cheltuiala acestora, un reprezentant, persoană fizică sau juridică, administrator special, care să reprezinte interesele societății și ale acestora și să participe la procedură, pe seama debitorului. După ridicarea dreptului de administrare, debitorul este reprezentat de administratorul judiciar/lichidator care îi conduce și activitatea comercială, iar mandatul administratorului special va fi redus la a reprezenta interesele acționarilor/asociaților.

(2) Administratorul special are următoarele atribuții:

a) exprimă intenția debitorului de a propune un plan, potrivit art. 28 alin. (1) lit. h), coroborat cu art. 33 alin. (2);

b) participă, în calitate de reprezentant al debitorului, la judecarea acțiunilor prevăzute la art. 79 și 80;

c) formulează contestații în cadrul procedurii reglementate de prezenta lege;

d) propune un plan de reorganizare;

e) administrează activitatea debitorului, sub supravegherea administratorului judiciar, după confirmarea planului;

f) după intrarea în faliment, participă la inventar, semnând actul, primește raportul final și bilanțul de închidere și participă la ședința convocată pentru soluționarea obiecțiilor și aprobarea raportului;

g) primește notificarea închiderii procedurii.”;

— Art. 149: „Dispozițiile prezentei legi se completează, în măsura compatibilității lor, cu cele ale Codului de procedură civilă, Codului civil, Codului comercial român și ale Legii nr. 637/2002 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat în domeniul insolvenței.”

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate sunt contrare prevederilor art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție referitoare la accesul liber la justiție. De asemenea, consideră că sunt încălcate și art. 11 alin. (1) și (2) și art. 20 din Constituție, prin raportare la dispozițiile art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr.47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 și art. 149 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vitivinicola” — S.A. din Basarabi, județul Constanța, în Dosarul nr. 18/118/2004 al Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, în opinia autorului excepției, art. 18 din Legea nr. 85/2006, care prevede că, după începerea procedurii insolvenței, interesele acționarilor/asociaților vor fi reprezentate prin intermediul unui administrator special, aduce atingere dreptului de acces liber la justiție al debitorului și, prin aceasta, și dreptului de a proteja în justiție dreptul de proprietate al acestuia și al acționarilor.

Față de aceste susțineri, Curtea reține că textul de lege criticat nu aduce vreo îngădire modului în care o societate comercială își poate susține și apăra drepturile sale în justiție. Astfel, chiar și înainte de deschiderea procedurii insolvenței, voința unei societăți comerciale se manifestă prin intermediul unui reprezentant. Acest fapt este deplin justificat de faptul că societatea comercială este un subiect de drept distinct de asociații care o constituie.

Deschiderea procedurii insolvenței și obiectul specific al acesteia au justificat adoptarea de către legiuitor a unor norme de procedură derogatorii de la dreptul comun, fără ca aceasta să aibă semnificația încălcării drepturilor constituționale de care se pot bucura părțile în cadrul unui proces echitabil. În acest sens, trebuie amintit că art. 126 alin.(2) din Constituție consacră dreptul exclusiv al legiuitorului de a stabili normele de procedură.

De asemenea, situația deosebită în care se află debitorul după deschiderea procedurii a justificat restrângerea exercițiului unor drepturi, în vederea îndeplinirii scopului propus de art. 2 din Legea nr. 85/2006, așa cum a arătat în mod constant Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

Cu toate acestea, raportat la modul specific în care se poate manifesta în general voința societății comerciale, se apreciază că art. 18 din Legea nr. 85/2006 nu aduce nicio atingere dreptului acesteia de a-și apăra drepturile și interesele, inclusiv dreptul de proprietate.

În sfârșit, în legătură cu cele susținute de reprezentanții autorului excepției cu prilejul dezbaterilor în fața instanței de contencios constituțional, Curtea reține că posibilitatea formulării contestației împotriva deschiderii procedurii insolvenței are în vedere apărarea drepturilor și intereselor societății comerciale, iar nu a drepturilor individuale ale acționarilor.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate adusă art. 149 din Legea nr. 85/2006, Curtea constată că acesta reglementează raportul dintre Legea nr. 85/2006 și dreptul comun, precum și cu prevederile internaționale în materie, fără a conține nicio dispoziție expresă referitoare la exercitarea accesului la justiție sau la protecția dreptului de proprietate, motiv pentru care conținutul prevederilor constituționale invocate de autorul excepției nu poate fi considerat ca având vreo incidență asupra acestui text de lege.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.131
din 27 noiembrie 2007referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin.(8) și (9)
din Legea nr.275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare
în cursul procesului penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (8) și (9) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție invocată de Ion Zlătaru și de Gheorghe Răduță în dosarele nr. 3.103/4/2007 și, respectiv, nr. 3.681/4/2007 ale Judecătoria Sectorului 4 București.

Conexarea dosarelor și dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 20 noiembrie 2007, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, la cererea autorului excepției Gheorghe Răduță, pentru a da posibilitatea acestuia să depună la dosarul cauzei concluzii scrise, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 27 noiembrie 2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.103/4/2007, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin.(9) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție invocată de Ion Zlătaru în dosarul menționat.

Prin Încheierea din 7 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.681/4/2007, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (8) și (9) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție invocată de Gheorghe Răduță în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate ridicate în Dosarul nr. 3.103/4/2007 al Judecătoria Sectorului 4 București se susține, în esență, că art. 38 alin. (9) din Legea nr. 275/2006 este neconstituțional, întrucât „nu prevede dreptul la un recurs efectiv”, îngrădind dreptul petentului de a ataca hotărârea pronunțată de judecătorie. În motivarea excepției ridicate în Dosarul nr. 3.681/4/2007 al aceleiași instanțe, autorul acesteia susține că textele de lege criticate îi încalcă dreptul la apărare, întrucât „nu poate fi vorba de o cercetare judecătorească la judecătorul delegat, unde nu a avut un apărător”, iar instanța de judecată, invocând dispozițiile art. 460 din Codul de procedură penală, i-a respins proba cu martori solicitată.

Judecătoria Sectorului 4 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu încalcă liberul acces la justiție, deoarece, în

cazul în care persoana privată de libertate este nemulțumită de soluția pronunțată de judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, aceasta are dreptul de a formula contestație. În plus, faptul că instanța de judecată a respins anumite probe nu poate duce la concluzia încălcării dreptului la apărare a celui care le-a solicitat, câtă vreme instanța este singura în măsură să aprecieze asupra concludenței și utilității probelor. Arată totodată că, întrucât „situația juridică a condamnatului este diferită de cea a făptuitorului, învinutului sau inculpatului, aspectele criticate [...] excedează procedurii penale care guvernează fazele de urmărire penală și judecata”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin.(1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se referă și la jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv la Decizia nr. 462/2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art.1 alin.(2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 38 alin. (8) și (9) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, având următorul cuprins:

— Art. 38 alin.(8) și (9): „(8) *Contestația se judecă potrivit dispozițiilor art. 460 alin. 2—5 din Codul de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.*

(9) *Hotărârea judecătoria este definitivă.*”

În motivarea excepției se invocă dispozițiile constituționale ale art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, ale art. 20 — *Tratatul internațional privind drepturile omului*, ale art. 21 — *Accesul liber la justiție* și ale art. 24 *Dreptul la apărare*, cu raportare la art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, și art. 11 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, privind prezumția de nevinovăție.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, se constată că în jurisprudența sa Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 38 alin. (8) și (9) din Legea nr. 275/2006, în raport de aceleași prevederi constituționale și față de critici similare.

În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 462 din 15 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 7 iunie 2007, prin care Curtea, pentru considerentele acolo reținute, a statuat că art.38 din Legea nr. 275/2006 nu încalcă liberul acces la justiție, dreptul la apărare și, de asemenea, nu afectează principiul prezumției de nevinovăție, precum și Decizia nr. 826 din 2 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 25 octombrie 2007, prin care Curtea a statuat că art. 38 alin.(9) din Legea nr. 275/2006 nu încalcă dreptul la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art.1—3, al art.11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (8) și (9) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție invocată de Ion Zlătaru și de Gheorghe Răduță în dosarele nr. 3.103/4/2007 și, respectiv, nr. 3.681/4/2007 ale Judecătoria Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.132 din 27 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție invocată de Dumitru Pănescu în Dosarul nr. 4.763/196/2007 al Judecătoria Brăila, de Ciprian Prundurel în Dosarul nr. 1.391/306/2007 al Judecătoria Sibiu și de Constantin Virgil Manea în Dosarul nr. 4.086/2/2007 al Curții de Apel București — Secția I penală.

Conexarea dosarelor și dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 20 noiembrie 2007, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, la cererea autorului excepției Dumitru Pănescu, pentru a da posibilitatea acestuia

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

De altfel, criticile formulate în prezenta cauză vizează, în parte, modul de interpretare și de aplicare a normelor ce fac obiectul excepției, de către instanța de judecată. Astfel, potrivit susținerilor autorului excepției ridicate în Dosarul nr. 3.681/4/2007 al Judecătoria Sectorului 4 București, instanța i-a respins acestuia proba cu martori solicitată, invocând dispozițiile art. 460 din Codul de procedură penală. Arată că, atâta vreme cât nu i se admite proba cu martori, nu poate demonstra că a fost supus la rele tratamente și, prin urmare, i se încalcă dreptul la un proces echitabil. Aceste aspecte excedează competenței Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată.

să depună la dosarul cauzei concluzii scrise, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 27 noiembrie 2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:
Prin Încheierea din 25 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.763/196/2007, **Judecătoria Brăila a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Dumitru Pănescu în dosarul menționat.

Prin Încheierea din 12 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.391/306/2007, **Judecătoria Sibiu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Ciprian Prundurel în dosarul menționat.

Prin Încheierea din 12 iulie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.086/2/2007, **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Constantin Virgil Manea în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate ridicate în Dosarul nr. 4.763/196/2007 al Judecătoria Brăila se susține, în

esență, că art. 278¹ din Codul de procedură penală încalcă principiul egalității în drepturi, deoarece persoana față de care s-a dispus trimiterea în judecată are calitatea de făptuitor, iar nu de inculpat. Se mai arată că se încalcă și dreptul la un proces echitabil „prin fixarea unui termen de 20 de zile pentru judecarea cauzelor și prin faptul că în cadrul procedurii reglementate de art. 278¹ din Codul de procedură penală nu se pot propune și administra alte probe decât înscrisurile”. În opinia autorului excepției, în lipsa audierii făptuitorului sau a unor eventuali martori, instanța nu își poate forma o convingere și nu poate pronunța o soluție temeinică.

În Dosarul nr. 1.391/306/2007 al Judecătoriei Sibiu autorul excepției susține că art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, în actuala reglementare, „limitează nejustificat actele procurorului împotriva cărora se poate face plângere în justiție”. Această limitare este discriminatorie, fiind „consecința unei omisiuni sau erori privind inventarierea situațiilor posibile de vătămare a unor interese legitime [...], învinuitul față de care s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală putând fi și el o persoană ale cărei interese legitime au fost vătămate”. În opinia autorului excepției, ar trebui să se poată formula plângere la instanța de judecată și împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor primului-procuror prin care s-a admis plângerea petentului și s-a dispus refacerea urmăririi penale.

În sfârșit, în Dosarul nr. 4.086/2/2007 al Curții de Apel București — Secția I penală autorul excepției de neconstituționalitate susține că art. 278¹ din Codul de procedură penală încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (2) potrivit cărora „*Nimeni nu este mai presus de lege*”, fără a motiva însă această susținere.

Judecătoria Brăila opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu încalcă accesul liber la justiție sau dreptul la un proces echitabil, ci, dimpotrivă, instituie accesul direct la justiție al persoanelor nemulțumite de soluțiile de netrimiteră în judecată date de procuror. În ceea ce privește problema distincției între calitatea de făptuitor și cea de inculpat, apreciază că reprezintă „o falsă problemă de neconstituționalitate”.

Judecătoria Sibiu consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu poate fi considerat contrar prevederilor constituționale invocate.

Curtea de Apel București — Secția I penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu încalcă egalitatea în drepturi. În opinia instanței, procedura instituită prin art. 278¹ din Codul de procedură penală cuprinde toate garanțiile procesuale pentru asigurarea respectării drepturilor persoanelor vătămate sau a oricăror altor persoane ale căror interese legitime sunt vătămate prin soluția de netrimiteră în judecată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, ale cărei considerente sunt valabile și în prezenta cauză.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 278¹ din Codul de procedură penală, potrivit căruia: *„După respingerea plângerii făcute conform art. 275—278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de netrimiteră în judecată cuprinse în rechizitoriu.*

În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.

Dosarul va fi trimis de parchet judecătorului, în termen de 5 zile de la primirea adresei prin care se cere dosarul.

Persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și persoana care a făcut plângerea se citează. Neprezentarea acestor persoane, legal citate, nu împiedică soluționarea cauzei. Când judecătorul consideră că este absolut necesară prezența persoanei lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia.

La judecarea plângerii, prezența procurorului este obligatorie.

La termenul fixat pentru judecarea plângerii, judecătorul dă cuvântul persoanei care a făcut plângerea, persoanei față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale și apoi procurorului.

Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate.

Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată;

b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;

c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.

În cazul prevăzut în alin. 8 lit. c), actul de sesizare a instanței îl constituie plângerea persoanei la care se referă alin. 1.

Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 lit. a) și b) poate fi atacată cu recurs de procuror, de persoana care a făcut plângerea, de persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și de orice altă persoană ale cărei interese legitime sunt vătămate.

În situația prevăzută în alin. 8 lit. a), persoana în privința căreia judecătorul, prin hotărâre definitivă, a decis că nu este cazul să se înceapă ori să se redeschidă urmărirea penală nu mai poate fi urmărită pentru aceeași faptă, afară de cazul când s-au descoperit fapte sau împrejurări noi ce nu au fost cunoscute de organul de urmărire penală și nu a intervenit unul dintre cazurile prevăzute în art. 10.

Judecătorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 30 de zile de la primirea acesteia.

Plângerea greșit îndreptată se trimite organului judiciar competent.”

În motivarea excepției se invocă dispozițiile constituționale ale art. 4 și 16 privind egalitatea în drepturi și, respectiv, supremația legii, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 126 alin. (1) potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege. Se invocă totodată dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil, precum și cele ale art. 7 și 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, privind egalitatea în fața legii și dreptul oricărei persoane de a se adresa efectiv instanțelor judiciare competente împotriva actelor care violează drepturile sale fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală au fost supuse în numeroase rânduri controlului instanței de

contencios constituțional, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale invocate și în prezenta cauză și cu motivări similare. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 405 din 14 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 4 august 2005, Decizia nr. 66 din 3 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 142 din 17 februarie 2005, Decizia nr. 141 din 21 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 239 din 16 martie 2006, și Decizia nr. 36 din 11 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 5 februarie 2007, prin care Curtea a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate, statuând, pentru considerentele acolo reținute, că art. 278¹ din Codul de procedură penală nu încalcă egalitatea în drepturi, liberul acces la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, ci dă expresie acestor garanții constituționale.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să ducă la reconsiderarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția pronunțată în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În ceea ce privește criticile în sensul că art. 278¹ din Codul de procedură penală limitează nejustificat actele procurorului împotriva cărora se poate face plângere în justiție, se constată că acestea vizează în realitate completarea textului de lege criticat, în sensul de a se reglementa posibilitatea formulării plângerii la instanța de judecată și împotriva altor acte ale procurorului, respectiv, în cauză, împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor primului-procuror prin care s-a admis plângerea petentului și s-a dispus refacerea urmăririi penale. O asemenea solicitare nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție invocată de Dumitru Pănescu în Dosarul nr. 4.763/196/2007 al Judecătorei Brăila, de Ciprian Prundurel în Dosarul nr. 1.391/306/2007 al Judecătorei Sibiu și de Constantin Virgil Manea în Dosarul nr. 4.086/2/2007 al Curții de Apel București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.135
din 4 decembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96, art. 97, art. 102 și art. 121 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, precum și a dispozițiilor art. 108 din Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător

Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96, art. 97, art. 102 și art. 121 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, precum și a dispozițiilor art. 108 din Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, excepție ridicată de Luis-Vincentiu Lazarus în Dosarul nr. 5.306/299/2007 al Judecătoria Sectorului 1 București.

La apelul nominal, lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată în ceea ce privește dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 criticate și ca inadmisibilă în ceea ce privește dispozițiile din Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 5.306/299/2007, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96, art. 97, art. 102 și art. 121 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, precum și a dispozițiilor art. 108 din Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002**, excepție ridicată de Luis-Vincentiu Lazarus în dosarul menționat.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că „instituirea unui regim sancționator contravențional (indiferent că este vorba de o sancțiune principală sau una complementară), cu consecința posibilității aplicării, în mod cumulativ, de sancțiuni constând în puncte de amendă, suspendarea exercitării dreptului de a conduce, puncte de penalizare și măsuri tehnico-administrative constituie o restrângere excesivă a unor drepturi în situații care nu se încadrează în cele anume prevăzute în alin. (1) al art. 53 din Constituție”.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că „stabilirea unor sancțiuni principale și complementare pentru o contravenție nu încalcă dispozițiile art. 53 din Constituție”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată în ceea ce privește art. 96, art. 97 și art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și inadmisibilă în ceea ce privește art. 108 din Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, respectiv art. 121 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 96, art. 97, art. 102 și art. 121 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 sunt constituționale, iar, față de prevederile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 alin. (1) și (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 20 martie 2006, ordonanță republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, intervenite până la data sesizării Curții Constituționale, dispoziții cuprinse în: art. 96 privind sancțiunile contravenționale complementare, art. 97 privind cazurile în care polițistul rutier dispune măsuri tehnico-administrative, art. 102 privind faptele care constituie contravenții și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni și art. 121 privind termenul de prescripție a executării sancțiunii contravenționale complementare, precum și dispozițiile art. 108 din Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 din 26 octombrie 2006, care instituie unele reguli privind circulația vehiculelor.

Curtea constată că, ulterior sesizării sale prin încheierea din 2 aprilie 2007, a intrat în vigoare Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 29 iunie 2007. Acest act normativ a modificat, respectiv a abrogat, o serie de dispoziții cuprinse în textele de lege criticate. Astfel, art. 1 pct. 34 și pct. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2007 a modificat alin. (4) al art. 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, respectiv alin. (1), (2), (3) și (6) ale art. 97 din aceeași ordonanță de urgență, fiind păstrate însă soluțiile legislative criticate de autorul excepției. De asemenea, alin. 1 pct. 33, 42 și 59 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2007 a abrogat art. 96 alin. (2) lit. f), art. 102 alin. (1) pct. 2, 13 și 30, alin. (3) lit. d) și, respectiv, art. 121 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002. În plus, prin Decizia nr. 661/2007 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 2 august 2007, s-a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (6) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.

Așa fiind, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor art. 96, art. 97, art. 102 și art. 121 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, în actuala redactare, precum și a dispozițiilor art. 108 din Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

Prevederile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 15 — *Universalitatea* și ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

I. Critica art. 96 alin. (1), alin. (2) lit. a)—e), alin. (3)—(5), alin. (6) lit. (a)—(c) și alin. (7)—(8), art. 97, art. 102 alin. (1) pct. 1, pct. 3—12 și pct. 14—29, pct. 31—38, alin. (2) și alin. (3) lit. a), b), c) și e), precum și a art. 121 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice este neîntemeiată. Astfel, contrar susținerilor autorului excepției, aceste texte de lege nu restrâng drepturi constituționale, ci prevăd, în deplin acord cu principiile care fundamentează statul de drept, sancționarea unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere, în scopul prevăzut încă din primul articol al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, respectiv „*asigurarea*

desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private, cât și a mediului". Așa fiind, reglementarea unor sancțiuni contravenționale pentru încălcarea acestor reguli este deplin justificată, din perspectiva interesului general ocrotit.

În același sens, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în jurisprudența sa, de exemplu prin Deciziile nr. 210 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 20 aprilie 2007, și nr. 44 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 23 februarie 2005.

II. În ceea ce privește art. 96 alin. (2) lit. f), art. 102 alin. (1) pct. 2, 13 și 30, alin. (3) lit. d) și, respectiv, art. 121 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2007, ulterior sesizării Curții Constituționale, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia*”.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (1), alin. (2) lit. a)—e), alin. (3)—(5), alin. (6) lit. (a)—(c) și alin. (7)—(8), art. 97, art. 102 alin. (1) pct. 1, pct. 3—12, pct. 14—29 și pct. 31—38, alin. (2) și alin. (3) lit. a), b), c) și e), precum și a dispozițiilor art. 121 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Luis-Vincentiu Lazarus în Dosarul nr. 5.306/299/2007 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

II. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (2) lit. f), art. 96 alin. (6) lit. d), art. 102 alin. (1) pct. 2, 13 și 30, alin. (3) lit. d) și, respectiv, art. 121 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, excepție invocată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

III. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 din Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, excepție invocată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 decembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.136
din 4 decembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale și art. 272 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător

Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.13 din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale și art. 272 alin.(1) pct. 2 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție invocată de Asociația pentru Salvarea Patrimoniului MTS SA din Târgu Secuiesc în Dosarul nr. 7.353/104/2006 (număr în format vechi 1588/P/2006) al Tribunalului Olt — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că autoarea excepției a depus la dosarul cauzei concluzii scrise și expune conținutul acestora. Referă, de asemenea, că partea Direcția Generală a Finanțelor Publice Covasna a depus la dosarul cauzei concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Ministerul Public, precizând mai întâi că dispozițiile art. 13 din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale au fost preluate de art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, care a abrogat actul normativ anterior în materie, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 7.353/104/2006 (număr în format vechi 1.588/P/2006), **Tribunalul Olt — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale și a art. 272 alin.(1) pct. 2 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale**, excepție invocată de Asociația pentru Salvarea Patrimoniului MTS SA din Târgu Secuiesc în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că sistemul legislativ actual incriminează, în mod nejustificat, infracțiunea prevăzută și pedepsită de art. 13 din Legea nr. 87/1994 [respectiv de art. 9 alin. (1) lit. c) al Legii nr. 241/2005] și de art. 272 alin.(1) pct. 2 din Legea nr. 31/1990, în măsura în care aceste infracțiuni sunt „acoperite” de Codul penal prin definițiile date infracțiunilor de „delapidare, gestiune frauduloasă, înșelăciune”. Față de aceste prevederi legale nu se impune nicio altă reglementare specială în materia societăților comerciale, întrucât redefinirea acestora ca infracțiuni speciale, cu pedepse derizorii în raport cu gravitatea consecințelor acestora, servește asigurării supremației intereselor nelegitime și încălcării dreptului de proprietate. Se susține că „aceste prevederi servesc acțiunii unei monstruoase conspirații criminale judiciar-mafioase subterane, de megacriminalitate economico-financiară strategică [...]”.

Tribunalul Olt — Secția penală opinează că „excepția este nefondată și nu poate face obiectul controlului de constituționalitate, deoarece autorul excepției critică prevederile legale menționate, fără să indice textul constituțional pe care acestea îl încalcă”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece „partea contestatoare nu a precizat niciun motiv de ordin juridic care să justifice critica de neconstituționalitate [...], încălcându-se astfel prevederile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 [...]”.

Avocatul Poporului consideră că „dispozițiile art. 272 alin. (1) din Legea nr. 31/1990, republicată, sunt constituționale, iar în conformitate cu prevederile art. 29 alin. (6) din Legea

nr. 47/1992, republicată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 87/1994 este inadmisibilă”, acest din urmă act normativ fiind abrogat la data ridicării excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art.1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare a Curții, îl constituie art. 13 din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 24 octombrie 1994, modificată prin Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, și art. 272 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 441/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 955 din 28 noiembrie 2006.

Din examinarea susținerilor autorului excepției, Curtea constată însă că acesta critică, alături de normele din Legea nr. 31/1990 indicate în încheierea de sesizare, prevederile art. 13 din Legea nr. 87/1994, devenit „art. 9 alin. (1) lit. c) al actualei legi pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale”.

Așa fiind, și având în vedere că Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 29 iulie 2003, a fost abrogată prin Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, iar noul act normativ a preluat soluția legislativă criticată, care se regăsește în cuprinsul său în art. 9 alin. (1) lit. c), la care autorul excepției face referire expresă în concluziile scrise depuse în dosarul instanței de judecată, Curtea urmează să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale și art. 272 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— Art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005: *„Constituie infracțiuni de evaziune fiscală și se pedepsesc cu închisoare de la 2 ani la 8 ani și interzicerea unor drepturi următoarele fapte săvârșite în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale: [...]*

c) evidențierea, în actele contabile sau în alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive.”;

— Art. 272 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 31/1990, cu modificările și completările ulterioare, are următorul cuprins: *„Se pedepsește cu închisoare de la 1 la 3 ani fondatorul, administratorul, directorul sau reprezentantul legal al societății, care: [...]*

2. folosește, cu rea-credință, bunuri sau creditul de care se bucură societatea, într-un scop contrar intereselor acesteia

sau în folosul lui propriu ori pentru a favoriza o altă societate în care are interese direct sau indirect.”

Se susține că prin textele de lege criticate se aduce atingere art. 44 din Constituție, privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că autorul acesteia își fundamentează criticile formulate pe compararea textelor de lege ce fac obiectul excepției cu cele ale Codului penal. Se susține că, față de incriminarea dată de normele Codului penal, nu se impune nicio altă reglementare specială în materia societăților comerciale, respectiv a prevenirii și combaterii evaziunii fiscale, întrucât redefinirea aceluiași fapt ca infracțiuni speciale, cu pedepse

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale și art. 272 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție invocată de Asociația pentru Salvarea Patrimoniului MTS SA din Târgu Secuiesc în Dosarul nr. 7.353/104/2006 (număr în format vechi 1.588/P/2006) al Tribunalului Olt — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 decembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.141 din 4 decembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 5 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție invocată de petentul Ion I. Brătianu în Dosarul nr. 33.957/299/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ministerul Public, precizând mai întâi că obiect al excepției îl constituie doar dispozițiile alin. 5 al art. 278¹ din Codul de procedură penală, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 33.957/299/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Ion I. Brătianu în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că, pentru a fi pe deplin respectate dispozițiile constituționale ale art. 131 alin. (1) privind *Rolul Ministerului Public* și ale art. 132 privind *Statutul procurorilor*, este necesar ca legea organică să instituie o procedură echitabilă, aflată deasupra oricărei bănuieli, prin care instituția plângerii descrisă de art. 278¹ din Codul de procedură penală să asigure participarea la ședința a unui procuror situat într-o poziție ierarhic superioară (sau egală) celui care a realizat sau confirmat actul al cărui control judiciar se realizează pe această cale. În cazul altor instanțe, nimic nu împiedică participarea la astfel de cauze, în ședință, a unui procuror de la parchetul de pe lângă instanța superioară celei care judecă plângerea, cu atât mai mult cu cât controlul judiciar, în cazul hotărârilor, este exercitat de o instanță superioară.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât „cadru legislativ i-a creat procurorului de ședință libertatea deplină a concluziilor sale, în raport de ierarhia instituțională, limitarea acestei libertăți fiind condiționată numai de legalitatea și temeinicia interpretării materialului probator administrat, aflat în dosarul cauzei.”

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că „prevederile referitoare la prezența obligatorie a procurorului la judecarea plângerii împotriva rezoluțiilor ori a ordonanțelor de netrimitere în judecată dau expresie rolului său constituțional, fără vreun alt scop general prestabilit și fără părtinire. Procurorul este liber să prezinte în fața judecătorului concluziile pe care le consideră întemeiate, potrivit legii.”

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 5 din Codul de procedură penală, excepție invocată de petentul Ion I. Brătianu în Dosarul nr. 33.957/299/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 decembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 158887